

о.к.с.

Дър. вѣстникъВална всѣка седмица
приложенето четири
пята въ годинатаГодишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложенето
въ България 10 лева, а
въ странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Анонсаментъ е годи-
шенъ и
всѣкога прѣплащанъВсичко, относящо се до
вѣстника се напраща
до администрацията на
Църковенъ вѣстникъ
въ гр. София.За обявления се плаща
за първи път до 20 ст.,
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.Неплатени писма не се
приематъ — ржкописи
въ седмичното издание
не се вярватъ

З а з н а н и е

Подъто трае войната, „Църковенъ вѣстникъ“ ще излиза на четири страници два пжти въ седмицата, като ще държи четитъ въ течение на събитията по войната.

Администрацията, по-рѣшение на Св. Синодъ, ще изпраща отъ всѣки брой извѣстно число екземпляри на митрополитъ и намѣстничествата да ги разпрѣдѣлятъ между мѣстнитъ градски храмове да се продаватъ въ полза на мѣстнитъ бѣдни.

Цѣлата сума отъ продаванитъ вѣстници ще се внася подъ надлежна разписка на мѣстния комитетъ, който се грижи за поддръжката на бѣднитъ прѣзъ врѣме на войната.

Отъ Администрацията.

Раненитъ герои

Прѣди мѣсець българскитъ войски ентузиазирали заминаха съ пѣсни и укичени съ цвѣта за бойното поле. Западнитъ илюстрации дадоха снимки отъ укиченихъ съ цвѣта полкове. Подъ снимкѣтъ стоеше: „български войници съ цвѣта къмъ смъртта“. Побѣдитъ на българскитъ полкове доказаха, че надписътъ бѣ погрѣшенъ. Той трѣбваше и трѣбва да се промѣни съ надписъ, който прѣдава истината. Този надписъ трѣбва да е: „български войници съ пѣсни и цвѣта къмъ побѣди и безсмъртие“.

Свѣтътъ знае за побѣдитъ имъ, а историята — за безсмъртието. Тѣ говорятъ за тѣхъ. Само героитъ, които трѣгнаха за бойното поле съ пѣсни, съ цвѣта и съ

рѣшение да си изпълнятъ дълга и които сега се връщатъ отъ бойното поле съ пѣсни, съ рани и съ съзнание, че сж изпълнили дълга си, мълчатъ за тѣхъ. Мълчи и България за побѣдитъ.

Героитъ и България сж скромни. Ако не сж прѣвѣрзанитъ ржцѣ, глави, бандажиранитъ нозѣ и изнуренитъ лица, никой не би знаялъ, че това сж герои, които се връщатъ отъ полето на дълга съ лаври. Толкова тѣ сж смирени и стѣснителни. Толкова сж скромни! Ако не сж носилкитъ съ тежко раненитъ, никой не би знаялъ, че това сж герои, които носятъ отъ полето на дълга съ лаври и съ тежки рани. Никакво охкане, никакъвъ ропотъ, никакъвъ гласъ! Като гледа човѣкъ у тѣхъ спокойството и търпѣнието, вижда търпѣнието на българския народъ, на който сж най-достойнитъ чеда. Съ търпѣние нашия народъ прѣнася всечки несгоди и съ вѣра минава прѣзъ тѣхъ, безъ да охне и безъ дори да сеоплаче отъ ранитъ, които носи отъ творчеството си. Съ търпѣние и героитъ, негови най-сжлпи синове, които вѣплотяватъ идеалитъ му, вѣрата и гения му, зидятъ величието на България и не марають ранитъ, които сж данъ на дълга и на творчеството. Ни болки сѣщатъ отъ ранитъ, ни гордостъ отъ героизма и самоотвержението си. Като че ли искатъ да укроятъ ранитъ си така, както таеха мжжеството, доблестята и самоотвержението, съ които удивиха свѣта, като че ли искатъ никого да не стѣсняватъ, никого да не безпокоятъ, никому да не тежатъ. Какво смирение! Каква скромность! Какъвъ примѣръ!

Достойна синове на България, тѣ иматъ нейната скромность и нейния примѣръ. Не работи ли тя на себе си безшумно години

и не приготи ли тя синоветъ си за дѣлото, на което ржкоплѣска свѣта и което всички наричатъ велико? Не самокритикува ли тя най-строга всѣка своя стжпка и не дири ли съ педантизъмъ дефекти въ всѣко свое дѣло? Не мълчи ли дори и днесъ тя за своитъ успѣхи на бойното поле, които чужди военни авторитети турятъ въ реда на най-великитъ побѣди на човѣшкия гений въ свѣта? Па и кога е принудена да каже нѣщо за своето оржжие на бойното поле, не казва ли го съ стѣснение и съ скромность, като дори намалява стойността на спечеленитъ побѣди?

България се задоволява съ дѣлата безъ да ги надува, безъ да ги надцѣнява, безъ да насиля истината, безъ да прави отъ дребни военни сполуки велики побѣди. Тя оставя дѣлата да говорятъ съ своя езикъ. Тя е спокойна и доволна, че е изпълнила дълга си, както сж спокойни и доволни и нейнитъ синове герои, които се връщатъ отъ бойното поле съ лаври и съ съзнание, че сж изпълнили дълга си.

Такава е България, такива сж и синоветъ ѝ герои. Искате ли да провѣрите това, идете на гарата, когато пристигатъ тренове съ ранени, и ще видите живо смирение. Искате ли да видите нѣщо повече, идете въ болницитъ, идете въ операционнитъ сали на болницитъ, и вие ще останете поразени отъ скромността на героитъ, които покриха гърдитъ си съ рани и отечеството си съ безсмъртна слава, като съ самоотвержението си отвориха най-широко мѣсто въ историята на човѣчеството за България и за нейната роль.

Има нѣщо неуловимо въ смирението на героитъ, които се връщатъ ранени отъ бойното по-

ле. Има нѣщо необикновено въ тѣхната скромность. Както тѣ, тъй и другаритѣ имъ герои, които оставиха славно коститѣ си на бойното поле и изградиха на тѣхъ величието на България, иматъ търпѣнието, самоотвержението и смиреннието, за които четемъ само въ Евангелието . . .

Д. Мишевъ.

Свещ. Д-ръ К. Цѣновъ.

Турската цивилизация и християнска Европа.

Когато се появи войната, султанътъ издаде до войскитѣ си прокламация, съ която цѣлеше да възбуди тѣхния патриотизъмъ, като имъ напомни подвизитѣ на тѣхнитѣ прадѣди, които били „една шепа храбръци“, минали отъ Анадола въ Европа и „завладѣли голѣми страни“. Покрай туй султанътъ не забрави сжщо да напомни, че тѣ трѣбва да докажатъ на свѣта, че „отоманитѣ се числятъ къмъ найцивилизованитѣ нации“. Не се минаха и двѣ седмици оттогазъ и отоманитѣ наистина доказаха по много различни начини, че се числятъ къмъ „найцивилизованитѣ нации“ — само че по турски разбираемо. Свѣдѣнията, които ни идватъ отъ бойното поле, сж потресающи. Неокачествени сж безчестията, на които се отдаватъ турцитѣ и то редовната войска: колятъ беззащитни хора, обезчестяватъ жени и дѣвци, опожаряватъ всичко, що имъ се изпрѣчи на пътя, даже изпорватъ дѣца изъ майчината утроба! . . . Прѣдъ нищо не се спиратъ, за нищо не държатъ смѣтка! И дѣйствително, както едно врѣме правѣха тѣхнитѣ „храбръци“, точно така правятъ и тѣхнитѣ потомци, безъ никаква разлика, и съ това даватъ една хубава атестация за своитѣ цивилизаторски понятия. Турчинътъ на 14-ия вѣкъ и турчинътъ отъ 20-ия вѣкъ, „старотурчинъ“ и „младотурчинъ“, всичкитѣ сж турци и, за голѣмо съжаление на цѣла Европа, нѣма никаква надежда да станатъ нѣщо друго!

Погледнато обективно на работата, ние нѣма, защо да винимъ турцитѣ, защото тѣ чистосъвѣстно изпълняватъ това, което имъ заповѣдва тѣхния обичаенъ кодексъ и коранътъ при една „свещена война“ съ гяуритѣ“. Вината пада обаче върху всички онѣзи, които мълчеха и ги търпѣха толкозъ вѣкове да изпълняватъ този си „свещенъ дългъ“. Да вършатъ турцитѣ това е понятно, но да повърне и да остави Европа освободенитѣ съ руска кръвъ християнски

наводи подъ кървавия режимъ на неспособния за култура азиатецъ е осждително. А на берлинския конгресъ това именно стана по настояването на Биконсфилда, първия английски министъръ. За тази побѣда на тиранията срѣщо свободата и на егоизма срѣщо християнството Лондонъ устрои прѣди 35 години тържествена срѣща на своя пръвъ министъръ. Това бѣ грѣшка, която струва рѣки човѣшка кръвъ и хиляди хиляди човѣшки жертви. За да поправятъ тази грѣшка, българи, събри, черногорци и гърци днесъ воюватъ на Балканитѣ. Тѣхнитѣ побѣди се посрѣщатъ съ симпатии въ Европа. Въ Англия виждатъ честитъ случай да измятъ грѣшката на Биконсфилда. Цѣла Англия е за правата и свободата на балканскитѣ народи.

Истина, въ начало на войната се яви недоумѣние. Дори в. „Таймсъ“ побърза да укори нашия царъ, задѣто казалъ въ манифеста, че нашата борба сега е между „крѣста и полумѣсеца“. Жално бѣ, че християни не искаха да разбератъ, какво значи борба на крѣста съ полумѣсеца. Като че ли не знаятъ, какво е донесълъ крѣстътъ и какво полумѣсецътъ за човѣчеството! На плодоветѣ отъ крѣста всички европейски народи се радватъ, а наймного Англия. Крѣстътъ носи миръ и блаженство, а полумѣсецътъ — огънь и мечъ. Крѣстътъ — това е гордостта на човѣчеството и въ тази минута ние имаме право високо да го издигнемъ. Полумѣсецътъ е срамъ и позоръ за днешния вѣкъ . . .

Когато се появи войната сжщо и френскиятъ в. „Матенъ“ писа, че „авантюриститѣ българи“ сж по-варвари отъ турцитѣ и напразно се мъчатъ да клейматъ отоманитѣ“.

О, Боже мой! Има ли хора на този свѣтъ и трѣбва ли отсега нататкъ да има за насъ единъ източенъ и единъ западенъ азиатецъ!? Не! Това нѣма да бжде! Европа ще схване дълга си и ще се застѣпи за нашата права кауза. Въ послѣднитѣ дни ние виждаме вече такива признаци. Но както и да бжде, Богъ е съ насъ, Той знае и вижда нашата правда и нашитѣ мъчения и ще ни помогне. „Съ нами Богъ, разумѣйте язици и покоряйте я, яко съ нами Богъ“.

Майки.

Освободителната война спомогна и да се самопознаемъ. Тя разкри въ българската душа добродѣтели,

които изненадаха свѣта и самитѣ насъ. Самоотвержението и отечестволубието се проявиха най-първо и най-силно. Съ тѣхъ заминаха нашитѣ войници на бойното поле. Благодарение на тѣхъ, тѣ очудиха свѣта съ героизма си. А кой е посадилъ и култивиралъ тия добродѣтели у тѣхъ?

— Майкитѣ. — Така отговарятъ долнитѣ два документа.

Първиятъ документъ е писмо. Прочетохме го въ в. „Temps“, отдѣто го и вземаме. То е писмо, отъ съпруга до съпругъ, отъ майка до баща. Въ него говори майката, която иска отъ бащата да остави на дѣцата си примѣръ на отечестволубие. Вѣст. „Temps“ го взелъ отъ ромжския вѣстникъ „La Romanie“, който бѣлѣжи, че писмото е писано отъ българка на съпругътъ си въ Ромжния, дѣто билъ на работа. Съпругата тѣй пише на мъжа си:

„Мили ми мъже.

Трѣбва да се явишъ веднага въ полка; ще изгубишъ само единъ день да ни пригърнешъ. Върви да изпълнишъ дълга си. Азъ ще се моля за тебъ и Богъ не ще допусне да оставишъ осемъ сирачета. Тѣхнитѣ невинни гласове ще се слѣятъ съ моя да се завърнешъ по-скоро живъ и здравъ. Не се мъчи да мислишъ за тѣхното бдаще: Она който се грижи за сждбата на отечеството; Она, който се грижи за тебъ, ще се грижи и за тѣхъ. Ако се върнешъ, ще намѣришъ съпруга любеща, която ще се гордѣе съ тебъ. Ако не се върнешъ, знай, че твоята паметъ ще ме придружава до гроба и че азъ ще намѣря съ какво да живѣя, за да възпитамя твоитѣ синове и дѣщери, които ще бждатъ дѣца на народенъ герой и на християнинъ мъченикъ“.

Вториятъ документъ е бѣлѣжка, която Н. Благоговѣинство свещ. П. Франговъ ни изпрати. Въ нея той прѣдава, какъ възстаническитѣ вдовици въ Бѣла-Черква изпращали синовеѣ си на бойното поле. Ето бѣлѣжката:

„Колко е отраднo, когато гледа човѣкъ, какъ възстаническитѣ Бѣлочерковски вдовици изпращатъ съ цвѣта въ рѣцѣ своитѣ синове на бойното поле срѣщо Турция.

Майката благославя сина си: „Мили ми, силко, турцитѣ убиха баща ти въ врѣме на възстанието въ Дрѣновския манастиръ прѣзъ 1876 година, убиха и стотина още борци отъ селото ни. Ти остана сиракъ за моя подкрѣпа, сега дойде врѣме и ти да отидешъ, както баща си на бойното поле срѣщо сжщия врагъ, да се сражавашъ за свободата и за правата на поробенитѣ наши братя. Имай

за примѣръ баща си: той почина за освобождението на България.

Радвамъ се и се гордя, че остави синъ юнакъ да отиде пъкъ за освобождението на Македония.

Синко, тогавашното врѣме бѣ страшно, нѣмаше подкрѣпа отъ никъдѣ, а сега е славно тържество на човѣшката длъжностъ.

Дай Боже, да ви посрѣщнемъ [побѣдители, само тогава ще ви прилича лавровъ вѣнецъ“.

Отзиви на чуждитѣ агенции и на чуждия печатъ по побѣдитѣ.

Подъ насловъ „Погрома на Турция в. Temps“ пише на уводно място отъ 8 ноемврий:

„Не може да се избѣгне чувството на вълнение отъ турския погромъ: всички смърти сж печални, тия на народитѣ, както и тия на отдѣлнитѣ лица и никога, най-вече въ тия дни на кризис, не чувствува човѣкъ желание да присѣтствува на една народна агония. Още днесъ, а може би утрѣ още по-злѣ, — ако се начертае картата на това, което остава на европейска Турция, ще се прокаратъ сжщитѣ линии, които въ 1390 г., съставявали границата на византийската империя. Имамъ прѣдъ очи тази карта, стара повече отъ шесть вѣка. Едно широко сиво петно се простира на Тракия, Македония и Албания: това е турската империя. Двѣ тънки розови ивици, Цариградъ и Созунъ, оставатъ въ тази маса на развалини отъ византийската империя. Отоманската побѣда, която била най-необикновеното събитие въ европейската история, е докарана до сжщата точка, дѣто тя, въ четринадесетия вѣкъ, бѣ отблъснала своитѣ противници. Тѣй двадесетиятъ вѣкъ нанася послѣдна побѣда на принципа, който доминиралъ въ деветнадесети вѣкъ, на принципа на народноститѣ“.

Английскитѣ в. „Birmingham Post“ пише:

„... „Ние съвсѣмъ не познаваме България. Това едногласно изповѣдватъ и всичкп военни кореспонденти, които се прѣкланятъ прѣдъ геройството на българскитѣ войски, прѣдъ тѣхния нравственъ подемъ, и съ удивление отблѣзватъ голѣмата културностъ на българитѣ, патриотизма и съзнанието на дълга, присжи на цѣлия народъ“.

Кореспондентѣтъ на „Daily Telegraph“ казва:

... Блѣскавитѣ побѣди, за които тѣй леко и приятно се чете, сж резултатъ на титанически напоръ, на каквѣто е способенъ само народъ съ съ силенъ духъ. Турската армия е ослабена отъ деморализация, но ще бжде несправедливо да си я прѣдставимъ цѣла отъ страхливци бѣгълци, които молятъ за пощада. Цифритѣ на убититѣ доказватъ за твърдѣ кръвопролитнитѣ боеве и за скжпата цѣна на побѣдитѣ.

В. „L. Romanie“, органъ на консерваторитѣ демократи въ Ромжния, които днесъ сж на властъ, пише:

... Войницитѣ на царъ Фердинандъ сж чудесно командувани. Неоспорно е, че тѣ се подчиняватъ на едно или на нѣколко лица. Но каквито и да сж заслугитѣ на генералитѣ, българската слава е народна, защото българската държава е народна. Аристокрация въ широка смисълъ на думата не сжществува. И понеже въ тази страна нѣма богати и нѣма бѣдни, сближението на душитѣ става лесно; енергията, която се изразходва въ борба между класи се отдаде въ едно направление — да работи за народа, за България. Сега виждаме послѣдствията. За България славата се демократизира и децентрализира. Нейнитѣ пантеонъ нѣма да е личенъ: той е на всички. Да се остави на страна царъ Фердинандъ, който е единъ великъ царъ на мира и на войната. Ако е нужно да се издигне паметникъ, за да се обезсмърти една война, като тая отъ 1912 година, тоя паметникъ трѣбва да е на великата побѣдоносна България, въ която всички сж българи“.

Единъ отъ сътрудницитѣ на ромжнския в. „Диминяца“ пише:

„Азъ, който прѣкарахъ единъ мѣсець въ София, излѣзохъ съ впечатление, че българскитѣ народъ е колкото скромненъ, толкова и способенъ и пълненъ съ неизчерпна енергия. Нашето високомѣрно държане къмъ него ми напомня добръ парфюмираното и избѣрнато лице къмъ напуканото такова на работника, творецъ на всички блага. Ние намѣсто да правимъ подобна чокойска мина на единъ народъ-творецъ, който нѣма аристократи като нашитѣ, по-добрѣ е да го изучимъ добрѣ, да почерпимъ голѣма поука и да се сдружимъ съ него, за да извлечемъ голѣма полза“.

Ромжнския в. „Епоха“ печата една блѣлжита рѣчь, държана отъ ромжнския професоръ по история Юргу. Въ рѣчьта си професорътъ казва:

„Азъ бѣхъ посѣтилъ България и бѣхъ се уплашилъ отъ могъществото на националния идеалъ на българитѣ. И поради това подържахъ да

влѣземъ съ тѣхъ въ сѣюзъ, отъ което бихме извлѣкли голѣма полза. Не ме послушаха. Балканскитѣ народи се сѣюзиха и безъ насъ. Увлечени отъ нѣкакъвъ фантомъ на западъ, ние изгубихме дѣйствителността на изтокъ. Ще бжде прѣстжпление да дадемъ зестра на австрийцитѣ всички наши братя задъ Карпатитѣ за нѣколко квадратни километра на добруджанската граница. Не морално е и страшно е да се мисли, че по-здрава граница ще бжде онази, която ще ни донесе вѣчна омраза и опасностъ. Здрава е нае онази граница, която пазятъ войници съ съзнание, че пазятъ чужда територия, а онази, която се защищава отъ естественото право на нацията.“

Турция иска миръ отъ България.

Историята се повтаря: българскитѣ побѣдоносни войски сж подъ стѣнитѣ на Цариградъ; султанътъ, възседавашъ на прѣстола на византийскитѣ императори, иска миръ отъ побѣдоноситѣ българи. Но България нѣма да направи грѣшкитѣ на Симеона велики: тя нѣма да прѣговаря за миръ подъ стѣнитѣ на Цариградъ; тя ще диктува мира въ самия Цариградъ.

На телеграфната агенция *Райтеръ* въ Лондонъ телеграфиратъ отъ Цариградъ на 1 того:

Потвърждава се, че турското правителство е рѣшило да влѣзе въ прѣговори за примирие направо съ България. Генералъ Назъмъ паща е получилъ наставления да влѣзе въ сношение съ българскитѣ генерали. За тази цѣль билъ вече изпратенъ прѣговорщикъ въ българската главна квартира.

Сжщото твърди и агенция „Хавасъ“ съ телеграма отъ Цариградъ въ Парижъ, носеща сжщата дата. Сжщото, но въ още по-категорична форма, твърди и „Дайли Телеграфъ“ съ телеграма, получена отъ Цариградъ.

* * *

Постжлки на прѣдставителитѣ на великитѣ сили за миръ. Прѣдставителитѣ на великитѣ сили посѣтили по отдѣлно вчера, слѣдъ обѣдъ въ министерството на външнитѣ работи министръ-прѣседателя г. Ив. Ев. Гешовъ и му направиха слѣдното съобщение:

Тѣй като отоманското правителство се е обърнало къмъ великитѣ сили да иска тѣхното посрѣдничество, натоварени сме да ви запитаемъ, г-не Министре, наклонна ли е България да приеме това посрѣдничество и,

въ утвърдителенъ случай, — да ви запитваме за условията подъ които би го приела.

Г-нъ Гешовъ отговорилъ, че ще поднесе това поргенско искане на Главната квартира за проучване и ще влѣзе въ съгласие съ съюзнитѣ правителства.

* * *

Телеграфиратъ отъ Цариградъ въ Парижъ на 1 ноемврий:

Официално се потвърждава, че великиятъ везиръ, Камилъ паша, се отнесълъ направо до Царя на българитѣ за сключване на едно примирие, което да съдържа и прѣдварителнитѣ условия за миръ.

* * *

Официозътъ в. „Миръ“ въ броя си отъ 3 пише:

Великото везирство се е обърнало писмено къмъ Н. В. Царя на българитѣ съ прѣдложение за миръ. Българското правителство е въ прѣговори съ съюзнитѣ на България върху условията на мира, които ще се съобщатъ на Турция.

—><—

Дневникъ.

Отеческа нѣжностъ. На гарата въ столицата всѣки день пристигатъ ранени отъ бойното поле. Наредени се дежурства отъ столични дами да посрѣщатъ треноветѣ и да услужватъ на раненитѣ съ чай, млѣко и закуска. Дамитѣ си сърезуватъ въ грижи и въ услужливостъ къмъ раненитѣ. Тѣ дежуратъ по 24 часа на крака, доволни, че могатъ да услужатъ на раненитѣ съ топли закуски и честити, че виждатъ героитѣ, които прославиха България съ подвизитѣ си. На 31 октомврий подиръ обѣдъ бѣ пристигналъ тренъ съ ранени. Г-жи и г-ци се притекоха да поднасятъ чай и закуски. Нѣкои отъ раненитѣ помолиха, ако може, да имъ дадатъ по една ябълка, нѣкои малко кисело млѣко... Това нѣмало въ бюфета. Г-житѣ и г-цитѣ влѣзли въ бюфета опечалени и обозпокоени — затюхкали се, че не може да услужатъ на раненитѣ. Въ бюфета случайно билъ Н. Високопрѣосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Партений, който чакалъ да срѣщне нѣкои ранени. Като видѣлъ, какъ се безпокоятъ и тюхкатъ дамитѣ и като чулъ за желанието на раненитѣ, Н. Високопрѣосвещенство извадилъ 50 лева и ги далъ на дамитѣ. „Не се безпокойте, казалъ: наредете да се купятъ веднага съ тия пари ябълки, кисело млѣко и каквото ис-

катъ раненитѣ“. Дамитѣ останали покъртени отъ тая отеческа нѣжностъ къмъ раненитѣ. На часа било купено всичко и раздадено на раненитѣ заедно съ благословиитѣ и пожеланията на пастиря. Войницитѣ се покъртили отъ тая отеческа пастирска нѣжностъ и готовностъ.

Светото дѣло. Църковниятъ благотвирителенъ комитетъ при св. Софийска митрополия е напечаталъ подъ озаглавения насловъ въ малка книжка хубавата рѣчь, която Н. Благоговѣйнство свещеникъ М. Химитлийски, протосингелъ при св. Софийската митрополия, казалъ въ една отъ столичнитѣ църкви. Рѣчьта има за тема освободителната война. Обема осемъ страници. Комитетъ продава книжката по 5 стотинки въ полза на бѣднитѣ и пострадалятъ отъ войната столични семейства. Заслужва да се купи и прочете: съ това ще се помогне на бѣднитѣ и ще се внесе въ семейството книжка съ хубаво едушесносително четиво.

За бѣднитѣ въ градоветѣ. Въ г. Търново бѣднитѣ семейства, чийто бащи и синове сж на бойното поле, сж прѣдметъ на особени грижи. Това е покъртно. Една комисия отъ прѣдставители на Червения Кръсть, църквитѣ и общината, на чело съ Н. Високопрѣосвещенство св. Търновския митрополитъ г. Антимъ, усърдно работи да събира помощи и да подпомага бѣднитѣ семейства. Н. Впр. митрополитътъ, окржниятъ управител, кметътъ и директорътъ на Н. Банка събиратъ по домоветѣ помощи. Гражданинтъ Ангелъ Поповъ и Женското дружество внесли по 2000 лева.

За бѣднитѣ въ селата. Не само въ градищата се грижатъ за бѣднитѣ семейства, чийто бащи или синове сж на бойното поле, но и въ селата. Тия грижи сж най-голъма утѣха. Тѣ сж бликъ на любовь къмъ ближния. Въ тия грижи участвува, особено въ селата, на първо мѣсто и енорийския свещеникъ. Въ Бѣла Черква благотворителния комитетъ, прѣдседателствуванъ отъ енорийския свещеникъ, отпусналъ, пишатъ ни, 120 кола дърва за топливо на бѣднитѣ семейства отъ общинската гора. Това станало и става и въ редъ други села въ околицитѣ.

Една благодарностъ. Отъ име на 38 войници, ранени почти всички отъ куршуми и гранати и цѣрени въ Военото училище, стая № 2, отъ унгарската мисия, Христо Ангеловъ, тѣхенъ раненъ другаръ, ни изпраща слѣдното:

„Къмъ Унгарския Червенъ Кръсть. Раненитѣ войници, на брой 38 души, почти всички съ по 2—3 рани

отъ куршуми и гранати, дължимъ бързото са почти оздравяване на унгарската мисия, която съ способноститѣ си ни даде бърза 5—6 древна помощ. Сжщеврѣменно изказваме явната си благодарностъ и на самарянката, която ни прислужваше и която съ достоинство носи призиванieto си, понеже неуморно съ майчински грижи ни гледа. Тѣхъ дължимъ нашето бързо изцѣление, и топлиитѣ молитви на нашитѣ майки, жени и дѣца съ благодарностъ ще се съединятъ съ нашитѣ за тѣхъ. Благодаримъ и на всички други самарянки за услугитѣ имъ“.

За всички: **Христо Ангеловъ.**

—><—

На бойното поле

Една декларация. Командуващитѣ нашата армия рѣдко говорятъ на кореспонденти и още по-рѣдко допускатъ такива при себе.

Кореспондентинтъ на в. „l'Echo Paris“ маркизъ де Сеганзакъ сполучилъ да доближи генералъ Радко Димитриевъ и предава своя разговоръ съ него.

„Най-сетнѣ, пише въ броя отъ 11 на l'Echo de Paris, сполучихъ да достигна главния щабъ на третата армия, която отъ началото на войната, лети съ усиленъ ходъ отъ побѣда на побѣда. Генералъ Радко Димитриевъ ми направи честь да ме приеме въ Аяна, когато се готвѣше да трѣгне за Виена, който градъ войскитѣ му бѣха прѣвзели завчера. Началникътъ на третата армия ми очерта най-ясно своитѣ дѣйствия отъ началото на войната, сражението на 22, 23 и 24 (8, 10 и 11), прѣвземането съ 30 хиляди армия на Лозенградъ, защищаванъ отъ 65 хиляди турци. Слѣдъ това като ми разправи за 6-дневнитѣ сражения отъ 15 до 19 октом., възхвали своитѣ войници, „съ които, каза той не може да не се вършатъ голѣми подвизи и които ипомнятъ войницитѣ отъ вашитѣ армий отъ 1797 г.“

—><—

БОЙНОТО ПОЛЕ.

Официалниятъ бюлетинъ не е излѣзълъ до тая минута.

Официозътъ в. „Миръ“ въ броя си отъ 2-и того пише:

Получихме достовѣрни свѣдѣния, че нашитѣ храбри войски успѣшно разрушаватъ турската отбранителна линия при Чаталджа. Положението на турскитѣ войски тамъ е критическо.